

عنوان مقاله:

روش شناسی موردکاوانه در اخلاق کاربردی

محل انتشار:

فصلنامه پژوهشهای فلسفی کلامی، دوره 20، شماره 75 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:

محمد تقی اسلامی - * استادیار پژوهشکده خلاق و معنویت پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی

خلاصه مقاله:

روش شناسی در اخلاق کاربردی به معنای روش توجیه و حل مسائل اخلاقی است. سه روش عمده در این عرصه به رقابت با یک دیگر برخاسته اند: روش نخست، قیاس گرایی است که بر اهمیت نظریه های اخلاقی و به کار بستن آن ها در توجیه مسائل اخلاقی تاکید دارد و به اصطلاح متضمن نگاه از بالا به پایین است. دوم، استقراء گرایی است که رویکردی جزئی نگر و ضد نظریه دارد و به اصطلاح طرفدار نگاه از پایین به بالا است. سوم، اصل گرایی است که با نگاهی اعتدالی به کاربرد نظریه های کلان اخلاقی در مقام عمل، سعی می کند تا با ضرب دو نگاه از بالا به پایین و از پایین به بالا، به راه حلی منسجم دست یابد. موضوع بحث در این مقاله به روش دوم، یعنی استقراء گرایی مربوط می شود. این روش در جایی که داوری ها را نمی توان به سادگی تحت هنجارهای کلی قرار داد، بر تصمیم گیری عملی درباره مورد های جزئی متمرکز می شود. طرفداران این روش شکل های گوناگونی از استقراء را به رسمیت شناخته اند که مهم ترین و جامع ترین آن ها عبارتند از: موردکاوی یا مطالعه اوضاع و احوال خاص، اخلاق داستانی و برخی تقریر های فضیلت گرایی اخلاقی. این مقاله به بحث و بررسی موردکاوی اختصاص یافته و می کوشد تا نقاط قوت و ضعف این رویکرد روشی را نشان دهد.

کلمات کلیدی:

روش، روش شناسی، اخلاق، اخلاق کاربردی، استقراء گرایی، موردکاوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/861995>

